

DAROT PAR MĀCEKĻIEM SLIMOS

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Jes. 53:4, Mat. 8:17, Marka 2:1-12, Fil. 4:4-9, 1. Jāņa 3:20-22, Jāņa 11:37-44.

ATMIŅAS PANTS:

„Un daudz ļaužu atnāca pie Viņa un atveda sev līdzī tizlus, kroplus, akus, mēmus un daudz citu un nolika tos pie Jēzus kājām, un Viņš dziedināja tos, tā ka ļaudis brīnījās, redzēdami mēmus runājam, kroplus veselus, tizlus staigājam un akus redzam, un viņi slavēja Israēla Dievu.” (Mat. 15:30, 31)

„**S**avā kalpošanā Jēzus vairāk laika veltīja slimo dziedināšanai nekā sludināšanai. Viņa veiktie brīnumi liecināja par Viņa vārdu patiesumu, ka Viņš ir nācis nevis iznīcināt, bet gan pestīt. Visur, kur Viņš gāja, jau bija izplatījusies vēsts par Viņa žēlastību. Pēc Viņa aiziešanas apžēlotie priecājās par savu veselību un izmēģināja atgūtos spēkus. Lai no šo cilvēku lūpām dzirdētu par Kunga veikumu, ap viņiem pulcējās pūlis. Pirmā skaņa, ko daudzi jebkad bija dzirdējuši, bija Viņa balss; pirmais vārds, ko jebkad izrunājuši – Viņa vārds; pirmā seja, kuru jebkad uzlūkojuši – Viņa seja. Kādēļ gan lai viņi nemīlētu Jēzu un necildinātu Viņu? Lielajās un mazajās pilsētās Viņš bija kā vitāla straume, kas izplata dzīvību un prieku.” (E. Vaita „Kristus dziedinošā kalpošana”, 19., 20. lpp.)

Lūdzu, iepazīsties ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 1. februārī!

Dziedinošais Mesija

Izlasi Jes. 53:4, Mat. 8:17 un Jāņa 9:1-3! Kā mums šie panti ir jāsaprot? Kādus jautājumus tie rada? Kādu cerību tie mums piedāvā? _____

Senatnē slimības tika uzskatītas par grēcīgas rīcības sekām. (Un pat mūsdienās – kurš gan nav reizēm, kaut vai tikai uz īsu mirkli, iedomājies, vai tik pašā vai tuvinieka slimība nav kā sods par grēkiem?) Ījaba grāmatā viņa draugi izteica domu, ka Ījaba neveiksmes, tostarp personīga slimība, bija sekas aplēptām kļūmēm un grēcīgums kaut kādā veidā bija izraisījis nepatīkamo stāvokli. Arī Kristus mācekļi saprata aklumu kā sodu par cilvēka grēcīgumu. Tas norāda, ka slimībai nebija vajadzīga diagnoze vai zāles, bet salīdzināšana. Matejs atsaucas uz Jesajas mesiānisko pravietojumu, apgalvojot, ka Kristus piepildīja šo paredzējumu un ka dziedināšanu var atrast Viņā.

Daudzas senās pagānu tradīcijas bija saistītas ar dievībām, kas dziedina. Tomēr nevienā neparādījās ideja, ka dievi uzņemtos cilvēku vārgumu uz sevi. Taču Jesaja paredzēja, ka Pestītājs uzņems uz sevi mūsu slimības un grēcīgumu. Citas senatnes tradīcijas nodrošināja aizvietojošo salīdzināšanu, lai labumu varētu gūt ķēniņš. Aizvietojošie upuri tika pienesti ķēniņa pilī, lai klusinātu dievišķos nodomus pret ķēniņu, tādējādi pārceļot jaunā sodu no viena cilvēka uz citu. Tomēr nevienā tradīcijā ķēniņš nemira kā aizvietotājs par saviem pavalstniekiem.

Tomēr tas ir tieši tas, ko Jesaja saka un ko Matejs apstiprina: debesu ķēniņš cieš cilvēka slimības. Interesanti, ka vārds, kas Jes. 53:4 tulkots kā „sērgas”, ir ebreju vārds, kas pamatā nozīmē „slimība” vai „saslimšana”.

Jēzus atzina, ka Viņa misija bija gan sludināt atbrīvošanu, gan dziedināt salauztās sirdis (Lūk. 4:17-19). Viņš piesaistīja daudzus ar savas mīlestības spēku un raksturu. Citi sekoja Viņam tāpēc, ka apbrīvoja Viņa viegli saprotamo sludināšanu. Vēl citi kļuva par mācekļiem, jo viņiem patika, kā Viņš izturējās pret nabadzīgajiem. Tomēr daudzi sekoja Kristum, jo Viņš bija aizskāris un dziedinājis viņu salauztās sirdis.

Mums visiem ir savas salauztās vietas. Kā mēs varam iemācīties ar līdzjūtību darīt par mācekļiem citus, paši būdami salaukti – un tieši tāpēc labāk saprast viņus? _____

Miesas dziedināšana

Izpēti Marka 2:1-12! Ko mēs varam mācīties par saistību starp fizisko saslimšanu un grēcīgumu? Kādas mācības mums nevajadzētu izsecināt no šī stāsta? _____

Pretēji Bībeles mācībai, seno grieķu filosofija atdalīja garīgo (dvēseli) un fizisko (miesu) dimensiju cilvēkā. Ticēdami, ka cilvēka dvēsele ir nemirstīga, daudzi grieķi noniecināja savas miesas vērtību. Tā kā miesa ir laicīga, kas iznīkst, tā netika uzskatīta par tik vērtīgu kā nezūdošā dvēsele.

Patiesībā, vienā no visslavenākajiem tekstiem no senatnes Platons attēlo savu skolotāju Sokrātu, kas ir uz nāves gultas, kā kūstošu vasku un daiļrūnīgi apraksta, cik samaitāta un ļauna ir miesa un ka nāvē viņa nemirstīgā dvēsele beidzot būs brīva darīt visu, ko miesa bija kavējusi darīt.

Bībele, protams, māca kaut ko radikāli atšķirīgu. Cilvēka miesu tiešā veidā ir radījis Dievs, ko Viņš tik brīnišķīgi ir veidojis (Ps. 139:14). Vēl vairāk, miesa nav atdalīta no dvēseles. Miesa, prāts un gars ir tikai atšķirīgi cilvēka personības jeb eksistences aspekti, nevis neatkarīgi pastāvošas realitātes. Līdz ar to viss, kas ietekmē miesu, ietekmē arī prātu un garu, kas arī ir savstarpēji saistīti personības aspekti. Tādējādi, kad vien Kristus dziedināja, Viņš ne tikai likvidēja vēzi vai izārstēja sirds slimību. Viņš pārveidoja fizisko un garīgo cilvēka pieredzi.

Jēzus dziedināja vairāk nekā tikai miesu. Kristus vienmēr dziedināja visu cilvēku. Pēc Viņa holistiskās pieejas, fiziskā veselība nav šķirama no garīgās veselības. Ar fizisku dziedināšanu Viņš panāca garīgu pārveidošanu. Tas lielā mērā bija Viņa nolūks kopumā. Galu galā, kāpēc dziedināt cilvēku, kas tik un tā pēc kāda laika mirs un saskarsies ar mūžīgu iznīcību laika galā?

Lai gan slimība var būt grēcīgas rīcības tiešs rezultāts, tik bieži saslimst cilvēki, pat zīdaiņi, bez kāda redzama iemesla, kā tikai tas, ka mēs visi esam kritušās pasaules upurī. Kāpēc ir tik svarīgi paturēt prātā šo skumjo patiesību, kad cenšamies kalpot kādam, kas ir slimš vai kas cieš par kādu slimu tuvinieku? _____

Miesas un prāta dziedināšana

Jēzus darīja cilvēkus par mācekļiem, dziedinot viņus fiziski un atjaunojot garīgi. Bieži Kristus pacienti cieta gan no garīgām, gan fiziskām saslimšanām. Fiziskā atjaunošana pati par sevi nekad nebija mērķis. Galējais mērķis vienmēr bija darīt par mācekļiem. Dziedināšana varēja pievienot divdesmit, piecdesmit, varbūt septiņdesmit piecus papildus dzīves gadus. Kļūšana par mācekli nodrošināja mūžīgo dzīvību ar Kristu.

Lūk. 9:26-39 dēmonu apsēstais vīrs no Gerazas reģiona lūdza atļauju palikt pie Viņa. Taču Kristus deva viņam uzdevumu nest evaņģēliju savai ģimenei un pilsētai. Būdam tik brīnumainā veidā atbrīvots, viņš varēja spēcīgi liecināt par Jēzu.

*Izpēti Mat. 6:19-34, 1. Pēt. 5:7, 2. Kor. 4:7-10, Fil. 4:4-9 un 1. Jāņa 3:20-22!
Kā principi, ko māca šie pantī, var atbrīvot no satraukuma, vainas apziņas un kauna, kas ir pamatā daudzām garīgām saslimšanām? _____*

Reizēm fizisku kaiti izraisa garīgs cēlonis. Medicīnas zinātnē attiecība starp prātu un miesu ir labi pamatota. Raizēšanās var radīt kuņģa problēmas. Satraukums rada miega traucējumus. Nekontrolējamas dusmas var būt par iemeslu sirds slimībai. Mācot cilvēkiem par garīgās veselības principiem, vajadzētu izgaismot, cik svarīgi ir uzticēties Dievam, dabiskā veidā vedot viņus uz personīgu garīgu nodošanos un kļūšanu par mācekli.

„Katrai dienai ir savas nastas, savas rūpes un sarežģījumi; un cik ātri tad mēs esam gatavi runāt par savām grūtībām un pārbaudījumiem. Bet, ja mēs ļausim sevi nomākt nevajadzīgām rūpēm, ja daudz baiļosimies un ja mūsu vārdos būs saklausāms rūpju smagums, tad citi domās, ka mums nav līdzjūtīgā, mīlošā Pestītāja, kas gatavs uz klausīt visus mūsu lūgumus un palīdzēt vajadzības brīdī.” (E. Vaita „Ceļš pie Kristus”, 121. lpp.)

Lai gan staigāšana ar Kungu nav garantija labai veselībai, nav šaubu, ka mierīgs prāts, ko var iegūt, pazīstot Kungu, ietekmē mūs pozitīvi, pat fiziski. Kādos praktiskos veidos mēs varam iemācīties pieņemt principus, kas mācīti šodienas tēmā, un attiecināt tos uz sevi, īpaši, ja mums ir nosliece satraukties? _____

Augšāmcelšanās un dzīvība

Kāda liela cerība ir atrodama šajos pantos pasaulei, kurā nāvei vienmēr pieder pēdējais vārds, vismaz šobrīd? Lūk. 7:11-17, Marka 5:21-43, Jāņa 11:37-44.

Politīkiem, izklaidētājiem un atlētiem ir noteikti kaut kas jāpiedāvā, lai piesaistītu publiku. Politīki izmanto hipnotisku retoriku un neticamus apsolījumus. Jokdari izmanto savas spējas, lai radītu emocijas un atpazīstamību publikā. Atlēti pārsteidz pūli ar savām fiziskajām spējām. Skaudīgi skatītāji seko līdzī, vēloties, kaut viņiem arī būtu tāda veiklība.

Ko Jēzus piedāvā? Samazināt bezdarbu? Lielākas algas? Pārsteidzošas prasmes? Neticamas vokālās spējas? Elpu aizraujošus priekšnesumus? Tā vietā Jēzus piedāvā kaut ko tādu, ko neviens cits pasaulē nevar: mūžīgo dzīvību jaunā pasaulē. Salīdzinot ar to, kam vēl vispār ir nozīme?

Kamēr televīzijas iepirkšanās portāli ievaino mūsu prātus ar saviem „pārāk labs, lai būtu paties” piedāvājumiem, Jēzus pārsniedz viņu pārmērības ar Savu dzīves ilguma jautājumu: mūžīgā dzīvība bez maksas ar pilnīgi nekādiem piegādes izdevumiem! Skeptiķi, protams, smejas par šādu neparastu piedāvājumu. Sāncenši izgudro lētas imitācijas (sātana dvēseles nemirstības teorija), tāpēc Jēzus ir nodrošinājis trīs labi pazīstamus demonstrējumus, lai stātos pretī skeptiķiem, atmaskotu imitācijas un apmierinātu patiesos meklētājus. Jaira meitiņa, atraitnes dēls un visbeidzot Lācars pierāda, ka šis „pārāk labs, lai būtu paties” piedāvājums ir īsts. Slimības un negadījumi var sākotnēji dominēt, bet mūžīgā dzīvība beigās uzvarēs. Dziedināšana nenotiek katru reizi, kad to lūdz, bet mūžīgā dzīvība ir garantēta visiem, kas padara Jēzu par savu Glābēju.

Tāpat ir mūsdienās. Kā mēs zinām, daudzas reizes dziedināšana, ko mēs vēlamies, nenāk tādā veidā, kā mēs gribam. Cilvēki cieš no spēkus atņemošām un sāpīgām slimībām, kas nevis tiek izārstētas, bet progresē. Citi mirst no slimības, neskatoties uz svaidīšanu un lūgšanu. Mums nav atbildes, kāpēc dažos gadījumos dziedināšana notiek uzreiz, bet citos nenotiek.

Tomēr tas, kas mums ir, ir kaut kas daudz labāks nekā pat brīnumaina dziedināšana – tas ir mūžīgās dzīvības augšāmcelšanās apsolījums laiku beigās, kad Jēzus nāks un „Visuaugstā svētie pārņems valdīšanu un to paturēs mūžīgi, pat mūžu mūžos”. (Dan. 7:18)

Kāpēc mūžīgās dzīvības apsolījums mums ir tik izšķirošs un svarīgs? Kāda būtu tava cerība uz kaut ko bez tā? _____

CETURTDIENA, 30. JANVĀRIS

Kristus dziedināšanas darba turpinājums

Pārskati Ap.d. 3:1-19; 5:12-16; 9:36-42;20:7-10; 1. Kor. 12:7-9, 28-31 un Jēk. 5:13-16! Kā mūsdienu kristiešiem vajadzētu vērtēt dziedinošās kalpošanas svarīgumu Jaunās Derības draudzē? _____

Pirmā gadsimta mācekļi bija pirmie liecinieki, kā piepildījās Kristus apsolījums, ka viņi redzēs „lielākas lietas par šīm” (Jāņa 1:50, salīdzini ar Jāņa 5:20, 14:12). Brīnišķīgas dziedināšanas un augšāmcelšanās sekoja pirmo redzamāko kristietības mācekļu – Pētera un Pāvila – kalpošanā. Šie notikumi nozīmīgi atspoguļojās agrīnās draudzes augšanā. Dieva mūžīgā klātbūtne, ko iezīmēja brīnišķīgā dziedināšana, pamudināja tūkstošiem reliģisko vadītāju pieņemt Kristu. Viņu draudzes bieži vien sekoja.

Dažreiz jaunie mācekļi pārprata dievišķo nolūku. Sīmanis mēģināja nopirkt brīnumaino spēku, savtīgu motīvu vadīts (Ap. d. 8:9-25). Lielākā daļa tomēr atzina, ka šo brīnumu nozīme ir tas, ka tie atklāj Dieva klātbūtni viņu vidū. Šīs dievišķā spēka atklāsmes pierādīja, ka Dievs eksistē un ka Viņš ir viņu slavas cienīgs.

Lai gan Kristus bija uzņemts debesīs, pūlis vēl joprojām sekoja Viņam, pateicoties Viņa mācekļu kalpošanai. Viņi turpināja misiju, ko Jēzus bija iesācis. Viņi piepildīja vīziju, ko Jēzus bija atklājis.

Skaidrs, ka veselība bija aktuāls jautājums un dziedināšanas kalpošana bija Kristus draudzes aktuāla funkcija. Dziedināšanas dāvana bija ierindota starp garīgajām dāvanām.

Norādījumi, kā sniegt Dieva dziedinošo žēlastību tiem, kas ir slimības skarti, bija uzrakstīti Rakstos. Šīs dāvanas sniegs labumu ticīgajiem līdz pat Kristus otrajai nākšanai, kad Viņa personīgā klātbūtne padarīs to nevajadzīgu. Draudzes vēstures hronikas ziņo par ticīgo nodošanos veselības kalpošanai dažādos laika periodos. Pavisam noteikti atvieglot cilvēku ciešanas bija svarīga motivācija. Citi turpretī atzina dziedināšanu kā pirmo soli, lai nonāktu pie visa evaņģēlija iepazīšanas.

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Lūk. 18:35-43, 13:10-17, 14:1-6, Jāņa 6:1, 2, Marka 6:7, 6:54-56, 7:31-37, 8:22-26, Mat. 8:1-19, 12:15-23; E. Vaitas grāmatā „Medical Ministry” 25.-29. lpp. un grāmatā „Kristus dziedinošā kalpošana” nodaļas „Mūsu priekšzīme” 17.-20. lpp. un „Dvēseles dziedināšana” 73.-85. lpp.

„Paralizētais atrada Kristū dziedināšanu gan dvēselei, gan miesai. Pirms viņš spēja novērtēt fizisko veselību, viņam bija vajadzīga dvēseles dziedināšana. Pirms fizisko slimību dziedināšanas Kristus sniedz atvieglojumu prātam un attīra dvēseli no grēka. Šo mācību nedrīkst neievērot. Šodien tūkstoši cieš no fiziskām slimībām, un viņi, tāpat kā paralizētais, ilgojas pēc vēsts: „Tavi grēki tev piedoti.” Nelaimju pamatā ir grēka nasta ar tās nemieru un nepiepildītajām vēlmēm. Tikai pie dvēseļu Dziedinātāja var rast atvieglojumu, tikai Viņa sniegtais miers var atjaunot prāta dzīvīgumu un fizisko veselību.”

„Dziedinātais cilvēks atgriezās savā ģimenē, viegli nesdams gultu, kurā pirms neilga laika viņu lēnām bija aiznesuši projām. [...] No šī nama pacēlās priecīga pateicības lūgšana, un Dievs tika godināts par sava Dēla paveikto, atjaunojot cerību bezcerīgajam un atdodot spēku cietējam. Šis vīrs un visa ģimene bija gatavi nodot savas dzīves Jēzum.” (E. Vaita „Kristus dziedinošā kalpošana”, 77., 79. lpp.)

JAUTĀJUMI PĀRRUNĀM:

1. Kā veselības kalpošana var atvērt sirdis un prātus, kas citādi būtu aizvērti evaņģēlijam? Kā kristieši var pasargāt sevi no kļūdas domāt, ka dziedināšana ir galējais mērķis?

2. Kā draudzes, kas nav saistītas ar slimnīcām, var piedalīties veselības kalpošanā? Kā kristieši, kas ir iesaistīti dziedināšanas kalpošanā, var izvairīties no tā, ka viņi sabiedrības acīs tiek saistīti ar tā sauktajiem dziedniekiem ticībā?

3. Ko mēs sakām potenciālajiem mācekļiem, kas, lasot par dziedināšanu Bībelē, nāk uz mūsu draudzi vai slimnīcām, meklējami dziedināšanu, kāda pie mums nenotiek? Ko mēs varam viņiem atbildēt? Ko mēs varam atbildēt paši sev, cenšoties saprast šīs situācijas? Kādas atbildes var atrast Bībelē, kas var palīdzēt mums tādos laikos kā šie?